

התובע:

על-ידי ב"כ

- נגד -

הנתבעת:

פסק בורר

1. תיק בוררות זה הובא בפני מכח החלטת נשיאות בית הדין העליון של ההתאחדות לכדורגל בישראל ("ההתאחדות").
2. התובע, יליד [REDACTED], הוא שחקן כדורגל מקצועני, שהתקשר בהסכם עם הנתבעת ביום 5 [REDACTED] ("ההסכם המקורי").
3. על פי ההסכם המקורי:
 - א. תוקפו של ההסכם המקורי הוא למשך שלוש עונות: [REDACTED]
 - ב. לנתבעת ניתנה האופציה להודיע לתובע על סיומו המוקדם של ההסכם המקורי בתום כל עונה, ולא יאוחר מה – 31.5.
 4. ביום [REDACTED] הודיעה הנתבעת לתובע בכתב על סיומו המוקדם של ההסכם המקורי, בתום עונת [REDACTED].
 5. אין עוררים כי לאחר הודעתה זו של הנתבעת המשיכו הצדדים לשאת ולתת על צירופו של התובע לשורות הנתבעת גם לעונת [REDACTED] ואילך, החליפו טיטות הסכמים וכן הלאה, וכי בסופו של דבר הצטרף התובע לשורותיה של [REDACTED]. אולם גירסאות הצדדים באשר לאחריות לניתוק בין הצדדים (ולהשלכות הנובעות מכך) חלוקות והן עומדות ביסוד המחלוקת שבמרכז תיק בוררות זה.
 6. לטענת התובע (בכתב התביעה):
 - א. סמוך לאחר מתן ההודעה על סיום ההסכם המקורי פנה אליו מר [REDACTED], בעלי המועדון, והציע לו להתקשר עם הנתבעת בהסכם חדש.
 - ב. ביום [REDACTED], לאחר שהצדדים הגיעו להבנות, זומן התובע על ידי חשב המועדון, מר [REDACTED], למשרדי המועדון, על מנת לחתום על מסמך שנוסח על ידי הנתבעת והוגדר על ידה כ"זיכרון דברים". מר [REDACTED] אמר לתובע שהעתק זכרון הדברים יישלח למייצגו. דבר שלא קרה.

- ג. לאחר מכן, החל התובע להשתלב בשורות הנתבעת באימוניה, נסע למחנה אימונים בחו"ל, נרשם על ידי הנתבעת למשחקים בליגה האירופית ויצא עם הנתבעת למשחק חוץ באירופה.
- ד. ביום [REDACTED], במועד משחק החוץ, שלחה הנתבעת לסוכנו של התובע טיוטת הסכם, בהתאם להבנות בין הצדדים.
- ה. סוכנו של התובע מסר את הערותיו לנתבעת ביום [REDACTED] ולמחרת נמסר לתובע כי ההסכם מוכן לחתימה וכי עליו להתייצב במשרדי הנתבעת על מנת לחתום עליו.
- ו. התובע אכן התייצב במשרדו של מר [REDACTED] וחתם על נוסח ההסכם שהוצג בפניו, כאשר מר [REDACTED] מילא בכתב ידו את הרובריקות הרלוונטיות בהסכם הבקרה. מר [REDACTED] הודיע לו כי יחתים את מורשי החתימה במועדון ויעביר את ההסכם החתום לתובע ומייצגיו.
- ז. ביום [REDACTED], בערבו של משחק נוסף בליגה האירופאית, פנה התובע למר [REDACTED] וביקש לקבל עותק של ההסכם החתום. מר [REDACTED] השיב לו כי מר [REDACTED] עדיין לא החליט אם לחתום על ההסכם, וכי התובע "יכול לעשות מה שהוא רוצה" ואם הוא "לא רוצה אז הוא יכול ללכת הביתה".
- ח. התובע פנה למאמן הנתבעת דאז, מר [REDACTED]. זה אמר לו כי הוא מודע למצב וכי התובע רשאי לעשות מה שהוא מוצא לנכון. לאחר מספר דקות חזר אליו מר [REDACTED] ואמר לו כי לא ישותף במשחק, זאת לאחר שיחתו עם מר [REDACTED] [הבעלים].
- ט. ביום [REDACTED] פנה מייצגו של השחקן למר [REDACTED] [החשב] בדואר אלקטרוני, פירט את השתלשלות הדברים האמורה והודיע כי עד לקבלת ההסכם החתום לא ימשיך התובע להתאמן ולשחק, מחשש לפציעה ולאי כיסוי ביטוחי.
- י. למרות הבטחות רבות בעל פה כי ההסכם יישלח לא קרה הדבר וביום [REDACTED] שלח בא כוח הנתבעת למייצגו של התובע הודעת דואר אלקטרוני ובה נכתב כי "מרשתי מכחישה את האמור במכתבך מטה. אין לי מושג מה השחקן חשב או ציפה וכיו"ב. בדקתי באופן אישי את הדברים ומעולם לא נאמר לשחקן כאילו נציגי המועדון אינם "בטוחים" כי ההסכם יחתם. בנסיבות אלה נבקשך כי השחקן יצור קשר עם מנכ"ל המועדון [REDACTED], לצורך התייצבות לאימונים כנדרש".
- יא. מייצגו של התובע שלח בדואר אלקטרוני מכתב תגובה ובו שב על הדרישה לקבלת העתק של ההסכם החתום והודיע כי עם קבלתו של הסכם כאמור ישוב התובע לשורות הנתבעת, כשחקן מן המניין.
- יב. הנתבעת לא השיבה להודעה זו.
- יג. ביום [REDACTED] פנה בא כוחו של התובע לנתבעת במכתב דרישה לקבלת עותק חתום של ההסכם. מכתב זה לא נענה עד למועד הגשת התביעה שבפני [REDACTED].
7. עקב זאת תובע התובע:

- א. פיצויים ממוניים בגובה הפרש בין שכרו בקבוצת [REDACTED] [REDACTED] (ראו סעיף 9 להלן) ובין התמורה שהיתה מגיעה לו לפי ההסכם עם הנתבעת, אילו זה היה נחתם – סך של 60,751 ₪ ברוטו בגין הפרש בין משכורות הבסיס בשתי

- הקבוצות וסך של 15,490 ₪ - בגין ההפרש בין הסכום המירבי של תשלומי פרמיה להם היה זכאי אילו שיחק בכל משחקה של הנתבעת בעונת [REDACTED] לסכום תשלומי הפרמיה שקיבל בשורות [REDACTED].
- ב. פיצויים לא ממוניים בגין אבדן הזדמנויות, עגמת נפש ופגיעה במוניטין בסך שלא יפחת מ – 300,000 ₪.
8. לטענת הנתבעת בכתב ההגנה :
- א. הנתבעת אכן הודיעה לתובע על סיום ההסכם המקורי, זאת נוכח העובדה שהתובע נפצע בתחילת עונת [REDACTED] והושבת לכל אורכה לאחר שנדרש לניתוח, כך שספק רב היה אם יוכל לחזור ליכולותיו לפני הפציעה.
- ב. עם זאת היתה הנתבעת מוכנה לשקול את שילובו של התובע בשורותיה בעונת [REDACTED] לאחר תקופת נסיון בה יוכיח התובע כי חזר לכושרו הקודם, ולכל הפחות כי קיים סיכוי של ממש כי יחזור לכושרו זה.
- ג. טיוטת ההסכם לא נחתמה בסופו של דבר משום שהתובע עשה דין לעצמו ולא התייצב למשחקה של הנתבעת [REDACTED] ביום [REDACTED], משחק מול [REDACTED] ומשום שמאז אותו יום לא התייצב התובע לאימונים ומשחקים של הנתבעת.
- ד. הנתבעת משערת כי התובע נהג כפי שנהג משום שמספר ימים לפני ה – [REDACTED] החתימה הנתבעת שני שחקנים אחרים על "המשבצת" של התובע והתובע הבין כי מקומו בהרכב אינו מובטח.
- ה. לשיטתה של הנתבעת, התובע, כמו ידיו, סיכל את חתימת ההסכם ובה, מסיבותיו שלו, לחתום בקבוצה אחרת, ועל כך אין לו אלא להלין על עצמו.
- ו. התובע אינו זכאי לפיצוי ממוני בגין פרמיה, משום שפרמיה משולמת רק לשחקנים שלכל הפחות נכללו בהרכב, כאשר התובע לא נכלל כלל בסגל הנתבעת בתקופה הרלוונטית.
- ז. התובע לא הביא כל ראיות לאבדן הזדמנויות ופגיעה במוניטין, מה גם שאין חולק כי רוב עונת [REDACTED] היה פצוע ולא היתה כל ודאות כי ישוב לכושר משחק מלא.
9. יצוין, כי כתב התביעה הוגש, כאמור לעיל, ביום [REDACTED], כאשר ביום [REDACTED] ביקש התובע (בהסכמת הנתבעת) לתקן את כתב התביעה (ובעיקר את הסעדים הנדרשים לפיו), נוכח העובדה שביום [REDACTED] (יום לאחר הגשת כתב התביעה המקורי) התקשר התובע עם קבוצת [REDACTED] בהסכם לעונת [REDACTED].

מהלך הדיון וראיות הצדדים

10. התובע הגיש תצהיר מטעמו ומטעם מר [REDACTED], מייצגו, ואילו הנתבעת הגישה את תצהיריהם של מר [REDACTED] הבעלים בנתבעת ושל מר [REDACTED], חשב הנתבעת.
11. דיון ההוכחות התקיים ביום [REDACTED] ובתום דחיות ועיכובים שונים הסתיים סבב הסיכומים במהלך חודש [REDACTED]. וכעת הגיעה העת למתן פסק הבורר.

דיון והכרעה

12. כעולה מן האמור לעיל, מתמקדת המחלוקת העובדתית בין הצדדים באירועים שהתרחשו במהלך החודשים [REDACTED].
13. לאחר שמיעת עדויות הצדדים וקריאת הסיכומים, הגעתי לכל מסקנה, כי במאזן ההסתברויות, גירסת התובע, (כפי שהובאה מפיו ומפי מר [REDACTED] [מייצג]) מתיישבת יותר עם הגיונם של דברים, וכי מן הראיות שבפני עולה כי הנתבעת, מטעמיה, בחרה שלא לחתום על הסכם עם התובע (ולמצער – להשהות את החתימה עד לקבלת החלטה סופית בעניינו של התובע משך זמן רב).
14. התובע העיד, בתצהירו ובחקירתו, כי הנתבעת לא מסרה לו מעולם העתקים חתומים של "זכרון הדברים". עוד העיד התובע כי מר [REDACTED] [החשב] אמר לו, ביום [REDACTED], כי לא בטוח כי ההסכם עמו ייחתם. הודעת הדואר האלקטרוני של מר [REDACTED] [המייצג] מאותו יום, בשעה 13:20, הגם שאינה עדות ממקור ראשון, מעידה, מן הסתם, על הדברים שאמר לו התובע, באותו יום, בזמן אמת, וגם בה יש כדי לתמוך בגירסת התובע, גירסה שלא נסתרה, חרף נסיונות ב"כ הנתבעת להטיל ספק בזכרונו או בהבנתו (כעולה מעמ' 6-7 לפרוטוקול: "ש. אז איך אתה כל כך בטוח? אתה בטוח במאת אחוזים שזה מלל השיחה? ת. זו הקריירה שלי זה מה שיש לי בחיים... ש. יכולה להיות סיטואציה שבה חיים אמר לך שזו רק פרוצדורה? לא? אתה בטוח שזה מה שהוא אמר לך? ת. כן").
15. זאת ועוד: מר [REDACTED] [המייצג] העיד בחקירתו על שיחה שקיים עם [REDACTED] (שהיה מנכ"ל הנתבעת):
- "הוא אמר לי שיחזור עכשיו לאימונים, אמרתי לו, אין בעיה, ...רק מה הבעיה לשלוח הסכם חתום? ואז הוא בהתחלה התנגד ואז הוא אמר משהו כמו, ואז הוא התרצה והרים טלפון ל [REDACTED]: אני הייתי על הקו כלומר. הוא דיבר עם [REDACTED] ואמר לו: [REDACTED] איפה אתה? משהו כזה, טוב. אז מחר תשלח. תשלח עכשיו את ההסכם דחוף. הוא אמר לו אני לא יכול [REDACTED], אז תשלח מחר את ההסכם דחוף ל [REDACTED] חתום דחוף דחוף דחוף...אמרתי, סבבה, נראה לי שהכל בסדר. הוא לא הגיע. הוא לא הגיע מעולם."
- הנתבעת הביאה דברים אלה בסיכומיה כראיה לכך שהתובע ידע, או צריך היה לדעת, שההסכם עמו "שריר וקיים ואף ייחתם". אולם, לשיטתי, אין בדברים אלה אלא כדי להעיד על כך שהתובע עמד על דרישתו לקבלת הסכם חתום, שהנתבעת היתה מודעת לדרישתו זו, וחרף זאת לא המציאה לו הסכם כאמור.
16. מנגד עדויות עדי הנתבעת והראיות שהובאו מטעמה רחוקות מהצבת גירסה פסקנית סותרת:
- א. מר [REDACTED] [החשב] כותב בתצהירו: "אני לא זוכר מה אמרתי לכל שחקן ושחקן. יכול להיות שהציטוטים המיוחסים לי נכונים ויכול להיות שלו (כך!). כך או כך אני זוכר מה בדיוק נאמר על ידי באותה השיחה של יום ה- [REDACTED] (ככל הנראה מדובר בטעות הקלדה – שכן המדובר ב- [REDACTED] – יום רביעי – [REDACTED]) ומוזר לי שהשחקן זוכר כה מדויק".

ב. לא למותר להזכיר, כי בהודעת הדואר האלקטרוני של בא כוחה של הנתבעת מיום [REDACTED] (הודעה שנכתבה כמענה להודעתו של מר [REDACTED] [המייצג] מיום [REDACTED]) נכתב: "בדקתי באופן אישי את הדברים ומעולם לא נאמר לשחק כאילו אינם "בטוחים" כי ההסכם ייחתם." לכאורה, ניתן היה לצפות כי משנעשתה בדיקה כזו (כאשר בסיכומי הנתבעת הודגשו המילים "באופן אישי") סמוך (11 יום) למועד האירוע, יתייצב מי שנתן תשובה פסקנית כאמור לבא כח הנתבעת ויצהיר על כך. אולם לא כך היה.

ג. גם בחקירתו לא מסר מר [REDACTED] [החשב] גירסה החלטית לענין ההתנהלות מול התובע:

"ב- [REDACTED] לא זוכר מה אמרתי לו, אבל יכול להיות...יכול להיות שבלחץ של הזמנים כשהוא בא ודיבר איתי על ההסכם, מה קורה עם ההסכם, כן הסכם, לא הסכם, יכול להיות שאמרתי לו ש, שזה לא מוכן כרגע, יכול להיות. שאני לא יכול ל, לעזור לו כרגע."

ד. זאת ועוד, לכאורה ניתן היה לצפות כי משמייצגו של שחקן שב ומתריע (לראשונה ב- [REDACTED] ואז ב- [REDACTED], במענה להודעת בא כוח הנתבעת מאותו יום וכן בשיחתו עם מר [REDACTED] [מנכ"ל הקבוצה דאז]) על אי קבלת הסכם חתום ומבחינת הקבוצה המדובר אך ורק באי הבנה/מחדל טכני שלא תוקן עקב עומס יתר בחודש [REDACTED], במהלך ההכנות לעונה הבאה (כגירסתו של מר [REDACTED] [החשב]) או עקב "קשיים טכניים" (כגירסתו של מר [REDACTED] [הבעלים]), הרי כל שהיה על הנתבעת לעשות היה לרפא אי הבנה זו/מחדל זה תוך ימים ספורים – (ואפילו תוך חודש – עד למשלוח מכתב עורך דין מטעם התובע). הדבר לא נעשה (בהקשר זה יצויין, כי איני מקבל את הנסיון שנעשה בסיכומי הנתבעת לקרוא לתוך מכתבו של בא כוח הנתבעת מ- [REDACTED] הדגשה ב" רחל בתך הקטנה' שהתובע הוא שחקן הקבוצה, שההסכם מולו ייחתם ושאין כל בסיס לחששו של התובע בענין זה." להבנת, דברים אלה אינם עולים מן המכתב האמור – וודאי שאין הם נאמרים ב"רחל בתך הקטנה".)

ה. לא זו בלבד, מר [REDACTED] [החשב] אישר בחקירתו כי הוא מורשה חתימה בנתבעת וכי הוא חותם על הסכמים מעת לעת. מר [REDACTED] [הבעלים] כותב בתצהירו: "למיטב הבנתי ולפי מה שנמסר לי על ידי [REDACTED] [החשב] ההסכם לא נחתם מטעמים פרוצדוראליים, וזאת על אף שאני הנחיתי, בזמנו, לחתום על ההסכם עם השחקן." – כלומר לא היה דבר שימנע (בהסתמך על דברים אלה) את חתימת הנתבעת על ההסכם.

ו. זאת ועוד, מכתב ההגנה ומחקירתו של מר [REDACTED] [הבעלים] עולה כי, חרף עומס היתר וחרף הקשיים הטכניים בהם היתה הנתבעת נתונה אותם ימים, עלה בידיה לחתום על הסכמים עם שני שחקנים אחרים, ששיחקו על אותה משבצת של התובע (כאמור בכתב ההגנה מטעם הנתבעת), וגם מכך ניתן, כנראה, ללמוד על הלך הרוח, ולמצער על סדרי העדיפויות של הנתבעת.

17. הנתבעת מקשה וטוענת, כי אילו אכן גרס התובע כי הוא מנוע מלשחק ולהתאמן בשורות הנתבעת כל עוד אין הסכם חתום בנמצא – מדוע עשה כך עד ה- [REDACTED]. לענין זה אני

מוצא לנכון לקבל את עמדתו של מר [המייצג] בעדותו, לפיה מרגע שנחתם זכרון הדברים על ידי התובע, וכל עוד התנהלו שני הצדדים לקראת חתימת הסכם מחייב סברו הוא והתובע כי מועד חתימת ההסכם אינו אלא עניין טכני. אולם משנאמר לתובע כי אין ודאות כי ההסכם ייחתם (ומשלא הומצא הסכם חתום), חל שינוי של ממש בדברים.

18. הנתבעת מוסיפה וטוענת, כי :

"הנתבעת תטען כי היא שנפגעה מהתנהלותו של השחקן, אשר נטש אותה בבוקר משחק חשוב ומאז לא שב...בנסיבות הענין אין לצפות ממנה כי תמשיך את ההתקשרות עם שחקן אשר מציב בפניה אולטימטומים ומסרב להישמע להוראות נציגיה לשוב לאימונים, כאשר לכל ברור מטרתו האמיתית של התובע מאחורי האולטימטום שנתן." (הדגשה במקור- [המייצג])

איני מוצא מקום לקבוע כי אין כל ממש בטענה שאין לצפות ממעסיק, או מקבוצת כדורגל לענין זה, כי ימשיך את ההתקשרות עם עובד/שחקן המציב בפניו אולטימטומים. עם זאת, דומה כי הנתבעת נהגה כך, כאמור במכתב בא כוחה מ – [המייצג], ולא הודיעה על ביטול ההתקשרות/אי שכלולה עקב הפרה. זאת ועוד – "מטרתו האמיתית" של התובע (שלקיומה מרמזת הנתבעת) לא היתה "ברורה לכל": ההתקשרות עם [המייצג] אירעה למעלה מחודש אחרי תחילת האירועים נשוא ההליכים שבפני, לאחר כמה וכמה תכתובות מטעם התובע, והנתבעת לא הביאה כל ראיות לכך שמשך כל תקופה זו תר התובע אחר קבוצה אחרת ולא סתרה את עדותו ועדות מר [המייצג], כי התובע ישב כל אותה תקופה בביתו, המתין בקוצר רוח לתגובת הנתבעת ולא חדל ללחוץ על מר [המייצג] כי יסדיר את ההסכם מולה.

19. אני קובע, אם כך, כי הנתבעת היא שהפרה את חובתה לקיים משא ומתן עם התובע בתום לב ובדרך מקובלת והתחמקה מחתימת הסכם עמו (ולמצער השהתה את חתימתו) חרף העובדה שהצדדים הגיעו להסכמה באשר לתוכנו ולנוסחו של הסכם כאמור, חרף העובדה שהתובע חתם על הנוסח שהוסכם בין הצדדים וחרף בקשותיהם החוזרות ונשנות של התובע ומייצגיו. אפשר שעשתה זאת בכוונת מכוון, משום שהעדיפה להתקשר עם שחקנים אחרים שימלאו את תפקידו של התובע. אפשר שביקשה להשהות את החלטתה הסופית עד תום חלון ההעברות ואפשר (ככל הנראה ברמת הסתברות נמוכה יותר) שהדברים נבעו מעומס יתר או מטעויות אנוש. כך או כך: הנתבעת לא נהגה בתום לב (בין אובייקטיבי ובין סובייקטיבי) ובדרך מקובלת בהתנהלותה מול התובע.

20. באשר לפיצוי המגיע לתובע עקב הפרה זו :

- א. כידוע לכל העוסקים בתחום, קובע סעיף 5 יד לתקנון בקרת תקציבים כי :
"הסכם כפי שהוגש לרשות ואושר על ידה, יהיה ההסכם היחיד המחייב בין הצדדים. כל הסכם אחר אם ועד כמה שנחתם בין הצדדים ולא אושר כנ"ל, יהיה בטל ומבוטל, חסר תוקף ונפקות ולא ינהגו על פיו..."
- ב. אי לכך הדיון על הפיצוי מתנהל במישור הטרומי חוזי (ומטעם זה גם לא מצאתי להרחיב על המחלוקת בין הצדדים בשאלה אם היה או לא היה הסכם מחייב בענין זה).

ג. בנסיבות הענין, מצאתי לנכון להחיל את ההלכה שיצאה תחת ידו של בית המשפט העליון בע"א 6370/00 קל בנין בע"מ נ' ע.ר.מ. רענה לבניה והשכרה בע"מ (פורסם בנבו):

"מצויים מצבים שבהם המשא והמתן בין הצדדים הגיע לשלב כה מתקדם, עד כי תוכנו של ההסכם שאותו מבקשים הצדדים לכרות הוא ידוע. תנאיו גובשו, עם זאת אך בשל חוסר תום-הלב נמנע השכלול הסופי של המשא והמתן לכדי חוזה. במצב דברים זה החזרת המצב לקדמותו – כלומר, העמדת הצדדים במצב שבו ההתנהגות בחוסר תום-לב לא התרחשה – תביא אותם לידי ראיית המצב כאילו שוכלל החוזה ... חופש החוזה לא ייפגע – ועל-כל-פנים, לא ייפגע קשות – אם לתוכן ההסדר שעיצבו הצדדים בפועל ובתום-לב יינתן תוקף. במצב דברים זה אין בית-המשפט כורת חוזה עבור הצדדים. כל שבית-המשפט עושה הוא בהסרת המחסום שאחד הצדדים הטיל שלא בתום-לב על שכלול החוזה... האיזון הראוי בין החופש לעצב את תוכנו של החוזה מזה לבין החובה לנהל משא ומתן בתום-לב מזה נמצא בהטלת חובה ל"פיצויים חיוביים" על הצד הפוגע. פיצויים אלה הם המגשימים במצב העובדתי הנתון את עקרון היסוד של "השבת המצב לקדמותו". אכן, כאשר המשא והמתן התקדם, על מישור הזמן, לשלב סופי, באופן שלולא חוסר תום-הלב בהתנהגות היה החוזה נכרת, "החזרת המצב לקדמותו" משמעותה העמדת הצדדים במצב שבו היו נתונים לולא חוסר תום-הלב (ראו: [נ"א 700/89](#) חברת החשמל לישראל בע"מ נ' מליבו ישראל בע"מ [16]; [בג"ץ 6231/92](#) זגורי נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים [17], בעמ' 761).

ד. בנסיבות אלה, מששכרו של התובע, על פי ההסכם שאי חתימתו על ידי הנתבעת הביאה להגשת התביעה שבפני ידוע ומשידוע גם שכרו של התובע ב-[REDACTED], אני קובע כי התובע זכאי ל"פיצויי קיום" בגובה הפרש השכר בין ההסכמים, כלומר 60,751 ₪ (ברוטו).

ה. לא מצאתי לנכון לפסוק לתובע פיצוי בגין ההפרש בין סכום הבונוס (מענקים בגין נקודות ליגה) המירבי אותו היה אמור לקבל בשורות הנתבעת לבין הבונוס שקיבל בפועל בשורות [REDACTED]. כעולה מטיוטת ההסכם בין התובע לנתבעת, בונוס זה היה אמור להשתלם לתובע רק לגבי משחקים בהם נכלל בהרכב הראשון או שותף כמחליף. בנסיבות הענין אין כל אפשרות לקבוע אם ועד כמה היה התובע זכאי לבונוס כאמור ולכן איני סבור שקיים בסיס מספק לקביעת פיצוי כאן.

ו. באשר לתביעת התובע בגין פגיעה במוניטין, אבדן הזדמנויות, ועגמת נפש קשה – התובע לא הביא ראיות של ממש לאבדן הזדמנויות (דוגמת פניות מקבוצות אחרות, הצעות וכד') וגם הטענה לפגיעה במוניטין טעונה כימות והוכחה – מה שלא נעשה כאן. עם זאת, אני סבור, כי במקרה זה התקיימו הנסיבות החריגות המצדיקות פיצוי בגין עגמת נפש – נוכח העובדה שהתובע, שבתקופה הרלוונטית היה שחקן כדורגל מקצועני שכלשונו "זה הקריירה שלי, זה מה שיש לי בחיים" הוחזק על ידי הנתבעת במצב של אי ודאות במשך למעלה מחודש (מן המועד בו חתם על נוסח ההסכם עם הנתבעת ועד להגשת כתב התביעה), בעיצומו של חלון ההעברות ותוך התעלמות כמעט מוחלטת מפניותיו ומפניות מייצגו ובא כוחו. בנסיבות העניין אני מוצא לנכון להעמיד את סכום הפיצוי בגין עגמת נפש על סך שווה ערך למשכורתו החדשית של התובע על פי נוסח ההסכם – 27,531 ₪ (ברוטו).

- א. הנתבעת תשלם לתובע סך כולל של 88,282 ₪ - פיצוי על ניהול משא ומתן שלא בתום לב ושלא בדרך מקובלת.
- ב. הנתבעת תשיב לתובע את הוצאות הבוררות שהוצאו על ידו וכן תישא בשכר טרחת עורך דינו בסך של 13,500 ₪ בתוספת מע"מ כדין.
- ג. הנתבעת תישא בשכר טרחת הבורר (מעבר ל - 750 ₪ + מע"מ ששולמו מתוך הפקדון), בסך 4,600 ש"ח + מע"מ כדין.
- ד. התשלומים הנ"ל יישאו ריבית והפרשי הצמדה על פי דין ממועד מתן פסק הבורר ועד לתשלומם בפועל.

ניתן היום, 22 בינואר 2018

[Redacted]
בורר